

højtærede Konseilspræsident. at han ved sit Svar, der forekom mig klart, har vanskeliggjort denne Sag. Jeg synes ikke, at den højtærede Konseilspræsident havde andet at gøre end at sige sin oprigtige Mening, naar han blev spurgt derom. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem fra Ringkøbing altid vilde følge denne Regel. Jeg tror, at alle Politikere gøre vel i at følge denne Regel. Men det forekommer mig tillige, at det ærede Medlem fra Ringkøbing selv i allerhøjeste Grad vanskeliggjorde Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløselighed ved sine Udtalelser før. Det ærede Medlem gav i Virkeligheden Højre Ret i dets Opfattelse af de kongevalgtes Stilling. Det ærede Medlem erklærede, at Meningen med de 12 kongevalgte var den at danne en konservativ Garanti for Forfatningen. Denne Udtalelse af det ærede Medlem vil sikkert desværre blive udnyttet i fuldeste Maal af de konservative Partier her i Landet. De have faaet Tilslutning fra det ærede Medlem fra Ringkøbing i, at den konservative Grundlovsopfattelse historisk om end ikke juridisk er berettiget — det statsretlige Spørgsmaal stillede det ærede Medlem hen i det uviste —, medens derimod J. A. Hansen og alle senere Venstreledere, som have udtalt sig klart om dette Spørgsmaal, ligesom den højtærede Konseilspræsident have hævdet, at Institutionen de kongevalgte var en demokratisk Ordning, en Sikkerhedsventil, der kunde forhindre en Sprængning af selve Forfatningsmaskineriet. Nu har det ærede Medlem fra Ringkøbing desværre stillet sig paa Højres historiske Standpunkt i denne Sag. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. Jeg haaber, at det ærede Medlem senere saa klart som muligt vil søge at umuliggøre en saadan Brug af hans Ord. Som Ordene staa for mig, som jeg noterede dem, vil en saadan Brug ikke være nogen Misbrug. Jeg vil haabe, at der nu falder nye Udtalelser fra det ærede Medlem, der gøre en saadan Brug fra Højres Side til et Misbrug.

Det ærede Medlem stillede forskellige Muligheder op vedrørende Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløselighed, et Spørgsmaal, der altsaa nu er kastet ind i denne Debat. Han sagde: En Regering kunde godt udsætte sig for, efter at have opløst Landstinget, de kongevalgte iberegnet, at blive anklaget for Rigsretten af en følgende Regering. Men det ærede Medlem føjede til, at han ganske vist ikke vilde støtte en saadan Regering, der vilde drage en foregaaende Regering for Rigsretten,

fordi den havde opløst Landstinget, de kongevalgte iberegnet. Men naar ikke en Gang det ærede Medlem vilde gøre det, tror jeg, vi ikke behøve at diskutere denne Mulighed, jeg tror i Virkeligheden, det ligger udenfor Mulighedens Grænse. Efter Grundloven er det Kongen og Folketinget, der anklage for Rigsretten. Under parlamentariske Forhold vilde en Anklage fra Kongen om et saadant statsretligt Spørgsmaal være en Utænkelighed. Derved vilde nemlig Kongen stille sig i Modsætning til dette Tings Flertal. Det vilde med andre Ord være et Brud paa selve det parlamentariske Styre, og det kunde altsaa ikke tænkes, uden at Kongen derved ligesom i 80erne kom ind i en Forfatningskamp. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har sagt, at han selv vilde opponere mod en saadan Regering, vi vilde altsaa komme ind i en Forfatningskamp. Jeg kan ikke tænke mig, at Kongemagten efter de Erfaringer, den har gjort i 70erne, 80erne og 90erne, vilde inklade sig paa en ny Forfatningskamp, og vi have ogsaa den nuværende Konges Ord for, at han altid vil søge sin Støtte i et Flertal i dette Ting og i Befolkningen. Det var Ord, der udtrykkeligt faldt fra den nuværende Konge ved den islandske Sammenkomst i Fredensborg for nogle Aar siden. Det forekommer mig at være et rent Tankeeksperiment, det ærede Medlem fra Ringkøbing her stillede op, det har ingen Steder hjemme i den politiske Virkeligheds Verden.

Det ærede Medlem antydede en Vej til at komme ud over Vanskeligheden ved de kongevalgtes Opløsning, som det ærede Medlem nu yderligere har forøget ved sine Udtalelser om de kongevalgtes Institution som en konservativ Garanti. Han antydede den Udvej, som ogsaa blev antydet ved de private Forhandlinger i Fjor Efteraar, nemlig en Fredsopløsning. Det ærede Medlem tilskrev mig Udtrykket. Det er meget muligt, at det stammer fra mig, jeg har brugt det nogle Gange, og dermed mener jeg en Opløsning af Landstinget, naar der i Forvejen er Flertal der for den Sag, man vil føre frem, altsaa en Opløsning, som kun er nødvendiggjort ved Grundlovens Bydende om, at Grundlovsforandringer kun kunne gennemføres ved Nyvalg baade til Folketing og Landsting. En saadan Opløsning er en Fredsopløsning, fordi den da siddende Regering i den Sag ikke behøver at søge at faa tilvejebragt et nyt Flertal deroppe. Men det ærede Medlem fra Ringkøbing søgte at komme udenom Vanskelighederne med de